

با یک کار جمعی می توان پیروز شد

گزارشی از موفقیت بین المللی «روباتهای هوشمند» دانشگاه صنعتی شریف*

چهار آدم نما (= آدمک = آدم آهنی = روبات) در یک سمت و چهار آدم نما در سوی دیگر سنگین و لخت پا سفت کرده اند. قد و قواره همه آنها در یک اندازه تراش خورده است. ۴۵×۴۰×۴۰ سانتی متر. آنها کوتاه و خپل اند و دست از پا درازتر! اسباب بازی آنها توپ قرمز رنگی است.

آدمی، داور نام، به ساعت مچی اش نگاهی می اندازد. به کمکهایش اشاره ای می کند و در سوت خود می دمد. یکبارہ درون آدم نماها جنبشی به راه می افتد. ارتباطها برقرار می شوند. چراغی روشن و خاموش می شود و آدم نماها به حرکت در می آیند.

در دوسوی آنها دروازه ای به عرض ۲۰۰ و ارتفاع ۹۰ سانتی متر در زمینی مستطیل شکل محصور در چهار دیواری سفیدرنگ به ارتفاع ۵۰ سانتی متر کاشته اند.

آدم نماها هوشمندند و محاسبه گر. آنها به اطراف چشم می اندازند. پابه پا جابه جا می شوند. همدیگر را پیدا می کنند. به مقابله با حریف می روند. حریف را جا می گذارند. از توپ جا می مانند. خطا می کنند، داور سوت می زند، با خطای دیگر، داور «کارت زرد» نشان می دهد. آدم نما باز هم غیر قانونی عمل می کند. خشونت می ورزد. داور سوت می زند. دست به جیب

* این گزارش از کیهان هوائی؛ مورخ ۱۵ شهریور ۱۳۷۸ نقل شده است.

می‌برد. «کارت قرمز» را بالای سر می‌برد. آدم‌نما، تسلیم اما سنگین از زمین بازی خارج می‌شود. دیگر بار آدم نمایی یک حریف، دو حریف را جا می‌گذارد، حریف مقابل را فریب می‌دهد. توپ را به چپ و به راست می‌غلطاند. پای راست را عقب می‌برد. زیر توپ می‌زند توپ شتاب می‌گیرد، می‌گردد و مثل تیری از کنار سر دروازه بان صفرکشان رد می‌شود. توپ بر تور بوسه می‌زند. آن سوتر عده‌ای تماشاگر - آدمهای واقعی - بلند می‌شوند، دست می‌زنند و شادی می‌کنند.

آدم نما بی‌خیال، سرد، ساکت، با ژست ویژه، چنان که از دماغ فیل افتاده باشد، به عقب باز می‌گردد. سر جای خود می‌ایستاد و ماشین حسابگر با آن خرده‌ریزهای ابزار مکانیکی، قلقلکش بیشتر می‌شود، آدم نما ناچار و خود بخود واکنش نشان می‌دهد، و حرکت از نو شروع می‌شود.

آدم نماها، با هوش مصنوعی، نمادهای فراست و خلاقیت آدمهایی اند که آنها را طراحی کرده‌اند. تک تک اندامهایشان را بادقت ساخته و برای هرگونه کنش و واکنش آنها برنامه‌ای ریخته‌اند که در وضعیت ویژه، کدام اقدام خاص را انجام دهند.

حرکت موفق هر آدم نما، نشانه کارآیی سازندگان آنها، و عمل ناتمام یا غلط هر کدام بیانگر عدم دقت و کمبود دانش در برنامه‌ریزی خالقانشان به حساب می‌آید.

در حقیقت میدان رقابت، نه زمین بازی، که در مراکز علمی دانشگاهی ایجاد شده است و اکنون حاصل آن رقابت علمی بی سرو صدا اما وقت گیر و طاقت فرسا، و با صبر و حوصله و پشتکار شبانه روزی، در جایی خود را نشان می‌دهد و در آزمایشی عینی تجربه‌های علمی و خلاقیت جمعی را در بوته گذاخته هول و ولا می‌ریزند.

بنابر این حضور گروه‌های دانشگاهی در مسابقه جهانی روباتهای فوتبالیست «روبوکاپ» بهانه‌ای است برای نمایش تواناییهای علمی و خلاقیت‌های جمعی مراکز علمی کشورهای مختلف. به عبارت دیگر، در این رقابتها، کشورها فرصتی می‌یابند تا به نمایش تواناییهای طراحی، ساخت و فناوری خود در تازه‌ترین دستاورد علمی در زمینه هوش مصنوعی پردازند؛ آن هم از طریق جوانان دانشگاهی. زیرا این زمینه آینده‌ای بسیار فراخ در فرآیندی کارساز در زندگی صنعتی و اجتماعی و علمی خواهد داشت. با چنین پیش زمینه‌ای، قهرمانی گروه دانشجویی دانشگاه صنعتی شریف در سومین دوره «روبوکاپ» در استکهلم (مرکز سوئد) حائز اهمیت بسیاری است و نشان می‌دهد که کشور ما، به ویژه نسل جوان آن از چه نیروی خلاق و

خستگی ناپذیر و علاقه‌مندی برخوردار است. به ویژه که ایران به تقریب در پایین‌ترین رده فن‌آوری در عرصه رایانه و هوش مصنوعی ایستاده است.

رقیبان دانشجویان ایرانی

روبات‌های آدم‌نمای دانشجویان خلاق دانشگاه صنعتی شریف، در این دوره به مصاف ۱۰ گروه آدم‌نما رفته‌اند. گروه‌هایی از دانشگاه‌های اشتوتگارت آلمان، کالیفرنیا جنوبی آمریکا، Minho پرتغال، اوزاکا ژاپن، NAIST ژاپن، doporto پرتغال، مونیخ آلمان، گروهی مرکب از ۸ دانشگاه ایتالیایی با عنوان ART، نگی آن سنگاپور و پلی تکنیک سنگاپور. حاصل خلاقیت و تلاش دانشجویان هموطن ما که در قالب چهار آدم‌نما (روبات) به استکهلم حمل شدند، توانستند در ۱۰ مسابقه ۳۲ گل وارد دروازه حریفان بکنند و تنها ۸ گل دریافت کردند.

جالب‌تر آن‌که دانشگاه صنعتی شریف دوبار با گروه ART ایتالیا روبرو شد. بار اول با دریافت یک گل، بازی را به حریف واگذار کرد، اما این دو در مسابقه نهایی نیز با هم روبرو شدند، این بار حریف مجبور به تسلیم در برابر طرح و نقشه و برنامه دانشجویان ایرانی شد و در برابر یک گل خورده، تیم ایرانی با اقتدار سه گل به دروازه حریف وارد کرد و جام افتخار را بر فراز سر برد و پرچم جمهوری اسلامی در محل بازیها که نه، در میدان رقابت سخت علمی به اهتزاز در آمد.

نمونه‌ای از بازتاب پیروزی

به دنبال پیروزی جوانان فن‌آور ایرانی، سیل تبریکها و شادباشها از طریق شبکه‌های رایانه‌ای ارتباطی و پست الکترونیکی به دانشگاه سرازیر شد. برای تغییر ذائقه به نمونه‌ای توجه فرمایید. این نامه از آمریکا توسط آقای «کامران» فرستاده شد، که در آن از تعجب یک آمریکایی از این پیروزی سخن می‌گوید و از قول وی می‌افزاید که این فرد فکر نمی‌کرد که در ایران دانشگاهی فعالیت کند. اصل نامه چنین است:

Congradulation. An american undergraduate working in our lab was really surprised when he saw your 10-0 score with USC. He said "I did not know you have universities in Iran! I thought you are only bunch of religious people!"

I graduated an 8th year graduate of your university.

I also graduated from USC. the dream team!

Thank You

Kamran

اسامی دانشجویان ایرانی

فرید مبصر، حمیدرضا چیت ساز، مسلم کاظمی، احسان چینی فروشان اصفهانی و سیدبشیر سجاد (دانشکده مهندسی کامپیوتر) و امیرعلی فروغ نصیرائی و رضا قربانی (دانشکده مهندسی مکانیک). مدیریت این گروه نیز با دکتر منصور جم‌زاد- عضو هیئت علمی دانشکده مهندسی کامپیوتر- بود.

گروه ایرانی، تنها گروهی بود که از خاورمیانه در این مسابقه‌ها حضور داشت، و چنین موضوعی، نشانگر عمق فعالیت، هوش و ذکاوت جوانان ایرانی است.

پای صحبت گروه بنشینم

دکتر جم‌زاد- مدیر گروه- ابتدا روشن می‌کند که روبات فوتبال چیست و چرا روبات تا کنون سه دوره برگزار شده است؟

«روباتهای فوتبال چیست، آدمکهای هوشمند کامپیوتری‌اند که می‌توانند از طریق برنامه هوشمندی که به آنها داده می‌شود در زمین فوتبال بازی کنند. به عبارت دیگر، روباتها از راه دور کنترل نمی‌شوند. هدف برگزار کنندگان کاپ روباتهای فوتبال چیست، توسعه پژوهش در زمینه‌های هوش مصنوعی و روباتهای هوشمند متحرک است.»

وی در باره طرح تحقیقاتی گروه خود چنین می‌گوید: پروژه تحقیقاتی روباتهای فوتبال یک سال و نیم است که در دانشگاه صنعتی شریف در دانشکده مهندسی کامپیوتر و با همکاری دانشکده مهندسی مکانیک فعال است. هدف این پروژه ساخت روباتهای هوشمندی است که بتوانند مانند انسانها، عملیاتی را که از درجه هوشمندی بالایی برخوردارند، انجام دهند. روباتهای ساخته شده در دانشگاه صنعتی شریف، شامل یک سیستم بینایی مبتنی بر دوربینهای ویدیویی، یک سیستم الکترونیکی کنترل بلادرنگ متصل به مادربرد، یک رایانه شخصی، و یک سیستم مکانیکی (اتومبیل روبات) است که این سه قسمت به صورت یک مجموعه به عنوان روبات تعریف می‌شوند. کلیه عملیات دیدن، تجزیه و تحلیل، تشخیص، تصمیم‌گیری، صدور فرمان حرکت به روبات و اجرای فرمانهای مختلف حرکت به طور بلادرنگ توسط خود روبات انجام می‌شود. این روباتها مجهز به کارتهای شبکه بی‌سیم‌اند و می‌توانند با یکدیگر ارتباط برقرار

و اطلاعات لازم را به یکدیگر جهت یک بازی هماهنگ منتقل کنند. کلیه مراحل طراحی و ساخت این روباتها در دانشگاه صنعتی شریف انجام شده است.»

وی اضافه می‌کند: «ادامه تحقیقات در این زمینه می‌تواند منجر به ساخت روباتهای انسان نمایی شود که بتوانند از عهده بسیاری از کارهایی که انجام آنها برای انسانها به علت خطرات جانی زیاد، امکان پذیر نیست برآیند. در این راستا می‌توان از عملیات اکتشاف در معادن خطرناک، عملیات نجات در آتش سوزیها، زلزله یا حتی عملیات جنگی نام برد.»

وی در باره سابقه روبوکاپ یاد آوری می‌کند: «شرکت سونی ژاپن و چندین شرکت بزرگ دیگر ضمن حمایت مالی از این طرح موفق شدند اولین دوره مسابقات بین‌المللی روبوکاپ را با شرکت ۴۰ تیم در سال ۱۳۷۶ در شهر ناگویا در ژاپن همزمان با پنجمین کنفرانس بین‌المللی هوش مصنوعی IJCAI-97 برگزار کنند. دومین دوره این مسابقات در تیرماه ۱۳۷۷ همزمان با مسابقات جام جهانی فوتبال، با شرکت ۶۰ تیم در شهر پاریس در فرانسه برگزار شد.»

دکتر جم‌زاد، عوامل اصلی موفقیت را عشق و علاقه اعلام می‌دارد و اضافه می‌کند: «برای به نتیجه رساندن این طرح در یک سال و نیم گذشته، حدود ۲۰ هزار ساعت کار ممتد انجام گرفت که چنین حجمی از کار در ایران و حتی در جهان غیر عادی است.»

وی به این نکته نیز اشاره دارد که در مراحل انتهایی، دانشجویان در شبانه روز ۲۰ تا ۲۲ ساعت نیز مشغول به سامان رساندن امور بودند، همین امر و همدلی دانشجویان سبب موفقیت آنان شد.

به این نکته نیز توجه کنید

«همه کشورهای شرکت کننده در مسابقه روباتهای بازی را از شرکت رایانه‌ای ماخ و او پاینیر خریداری کرده بودند، اما ما آنها را خودمان ساختیم. البته به غیر از رایانه‌های نصب شده روی روباتها و دوربین تصویر برداری بقیه قطعات به تمامی، ساخته گروه است.»

این سخن حمیدرضا چیت‌ساز، عضو گروه، سند محکمی بر توانایی جوانان ایرانی است. حال دلیل این موضوع را نیز از زبان وی گوش کنیم: «ساخت اجزای آن دو دلیل عمده داشت: الف- گرانی روباتها، که در صورت خرید، هزینه سنگین روی دست دانشگاه می‌گذاشت. ب- با این اقدام روباتها در کنترل ما بودند. به این معنی که روباتهای گروههای خارجی اگر چه از نظر استحکام بهتر بودند و کمتر خراب می‌شدند، اما به دلیل خریدشان، قدرت هیچ دخل و تصرفی در آنها وجود نداشت.» چیت‌ساز می‌افزاید: «اما به دلیل طراحی مکانیکی روی روباتها، قادر به

پیاده کردن برنامه‌های خود روی آنان بودیم، همین امر سبب شده که روباتهای ما، در تشخیص درست اشیا موفق‌تر عمل کنند. این محسنات توجه دیگران را جلب کردند و لذا آنان در صدد یافتن ممیزه الگوریتم مورد استفاده ما بودند.»

دکتر جم‌زاد نیز می‌گوید: «هر قسمت طوری طراحی شده بود که حداکثر کارآیی را از خود نشان دهد و ما مطمئن بودیم که همه اجزاء درست عمل خواهند کرد.» وی تأکید می‌کند: «ما حتی از یک قطعه آماده (کیت) استفاده نکردیم. تمام قطعات و بردها در همین دانشگاه آماده شدند.» قربانی - عضو این گروه موفق دانشگاه صنعتی شریف - با اعتماد و امیدواری، آینده‌نگری جدی دارد. وی می‌گوید: «برای مسابقات آینده روبوکاپ که در استرالیا برگزار می‌شود ما مصمم به طراحی و ساخت روباتهای ویژه‌ایم تا هر کدام بتوانند در هر شرایطی توپ را شوت کنند و هر بازیکن در پست خاص خود از بازیکن در پست دیگر متفاوت باشد.»

این دانشجو اضافه می‌کند که دانشگاه صنعتی شریف با توجه به رقابت در زمینه علم روباتیک، در این بخش از تولید روباتهای هوشمند پیشتاز است و همین موضوع روحیه ساخت و بروز خلاقیت و اعتماد به نفس را در ما افزایش می‌دهد. اما مبصر - دانشجوی دیگر گله‌مند است؛ زیرا وسایل ارتباطی بین روباتها فقط پنج روز قبل از رفتن به استکهلم به دستشان رسیده است.

وی ضمن شکوه کردن از گمرک و نهادهای مسئول، گفت: «اگر این ابزار را زودتر دریافت می‌کردیم، شاید به نتایج بهتری دست می‌بافتیم.»

مبصر به یک قابلیت روباتهای ایرانی در این مسابقه‌ها نیز اشاره می‌کند: «ویژگی روباتهای ما از دست ندادن توپ پس از تصاحب آن بود.»

همکار دیگر گروه، سیدبشیر سجاد، می‌گوید: «با توجه ندادن دوربینها به برخی مسائل، مجبور به تعویض کامل نرم‌افزار شدیم که یکی از دستاوردهای آن سرگردان نشدن روباتها بود.» و به نکته جالبی نیز اشاره دارد: «اگر یکی از روباتهای ما از کار می‌افتاد، روباتها دیگر، تلاش می‌کردند تا جای خالی روبات از کار افتاده را با همکاری مضاعف پر کنند.»

حال سخنان چیت‌ساز را بخوانیم: «دو ماه طول کشید تا برنامه دقیقی برای کار دروازه بان ریختم. دروازه‌بان می‌توانست در چهارجهت حرکت کند و بازوهایش را نیز حرکت در آورد. حتی دروازه‌بان می‌توانست در جهت حرکت مورب حریف و توپ نیز جابجا شود.

بنابراین یک برنامه ریزی دقیق، زمینه را برای مانور زیاد دروازه بان فراهم کرد. به همین دلیل کمترین توپ در تمام دیدارها وارد دروازه گروه دانشگاه صنعتی شریف شد. با این حال وی نیز گلایه آمیز می‌افزاید: «دستگاه آزمایش (تستر) دیر آماده شده بود و ما بدون آزمایش، نتیجه مناسبی گرفتیم.»

رضا قربانی - دانشجوی کارشناسی دانشکده مهندسی مکانیک - مطلبی کلی را عنوان می‌کند که مؤید سخنان قربانی - دانشجوی دیگر این دانشکده است: «بسیار مسرت بخش است که ما رقابت علمی مان را در این زمینه همزمان با دنیا شروع کردیم، لذا اگر امکانات فراهم شوند، قادر به رقابت جدی با دیگرانیم. اما اگر همین کار، پنج سال دیرتر شروع می‌شد، از رقیبان بسیار عقب می‌ماندیم.»

امیرعلی فروغ نصیرائی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشکده مهندسی مکانیک - می‌گوید: «نمی‌توانیم خوشحالی ام را از تشکیل این گروه پنهان کنم.» وی خاطر نشان می‌سازد: «علت عمده پیروزی ما را باید در کار جمعی جست و جو کرد. زیرا این مجموعه با هم طرح را تعریف کردند و با هم نیز عملیات را پیش بردند. این وجه قضیه بدین سبب اهمیت می‌یابد که متأسفانه اکنون کار جمعی نه تنها بین دو دانشکده که حتی بین افراد یک دانشکده نیز صورت نمی‌گیرد.» و با تأکید می‌افزاید: «باید در دانشگاهها روحیه کار جمعی را ایجاد کرد.»

رئیس دانشکده مهندسی کامپیوتر چه می‌گوید؟ اما سخنان رئیس دانشکده کامپیوتر نیز جالب است: «دانشجویان ما با حداقل امکانات از میدان رقابت با گروههای مجهز کشورهای دیگر سر بلند بیرون آمدند.»

دکتر میرعمادی اضافه کرد که این پیروزی نه به این معنی است که به مرز فن آوری دیگران رسیده‌ایم، بلکه با آنان فاصله زیادی داریم. وی خاطر نشان کرد: «اما نباید از یاد برد که نتیجه شیرین این موفقیت، درسی بزرگ به ما می‌دهد که اگر بخواهیم می‌توانیم.»

دکتر میر عمادی - رئیس دانشکده کامپیوتر صنعتی شریف - در ادامه سخنان خود افزود: «متأسفانه همین گروه مشکلات مالی داشت. تا سه - چهار ماه آخر، کسی از این طرح حمایت نمی‌کرد، اما وقتی نتیجه شوق انگیز را دیدند، تا اندازه‌ای از یاری مالی دریغ نکردند.»

میر عمادی، توجه ما را به این نکته نیز جلب می‌کند که تاکنون دانش آموزان و دانشجویان ایرانی در عرصه رقابتهای نظری- مثل المپیادها- موفق می‌شدند، اما این دانشجویان توانستند برای اولین بار با فداکاری بی وقفه چندین ماهه و همکاری نزدیک به این پیروزی در عمل برسند که حمایت جدی رییس دانشگاه- دکتر سهراب پور- با وجود اظهار ناامیدی عده‌ای از به نتیجه رسیدن این طرح، از ابتدا، در آن سهم شایسته‌ای دارد.

وی با بر شمردن مشکلات اداری و مالی، گفت: «سال گذشته نیز دانشجویان ما قصد شرکت در دومین دوره مسابقات بین‌المللی روبوکاپ را که همزمان با جام جهانی فوتبال در فرانسه برگزار شد، داشتند اما به دلیل حاضر نشدن به موقع ویزا و بلیت، دیر به مسابقه رسیدند و از شرکت در آن محروم ماندند.»

وی خواستار توجه جدی صنعت برای همکاری با دانشگاه شد.

دانشگاههای شرکت کننده

نگاهی به تعداد گروههای شرکت کننده از دانشگاههای کشورها مختلف، ارزش پیروزی علمی و عملی جوانان ایرانی را چند برابر می‌کند.

از ایران، ۱ گروه (با همکاری دو دانشکده یک دانشگاه)

از ایتالیا، ۱ گروه (با همکاری فنی ۸ دانشگاه)

از هلند، ۱ گروه (با همکاری فنی ۴ دانشگاه)

از آمریکا، ۱ گروه (دانشگاه کالیفرنیا جنوبی)

از فرانسه، ۱ گروه (با همکاری فنی ۲ دانشگاه)

از استرالیا، ۱ گروه (دانشگاه صنعتی ملبورن)

از سنگاپور، ۲ گروه (دانشگاه نگی آن- دانشگاه پلی تکنیک)

از پرتغال، ۳ گروه (دانشگاه Doportو انستیتوی سیستمهای روباتیک- دانشگاه Minho)

از ژاپن، ۴ گروه (دانشگاههای Kyushu- کاناواوا- NAIST- اوزا کا)

از آلمان، ۶ گروه (دانشگاههای مونیخ- Tuebingen - فرایبورگ- اشتوتگارت- مرکز

تحقیقات ملی GMD و دانشگاه Ulm)

و اما بازیها

اشاره به برخی از بازتابها در باره گروه ایرانی در این مسابقه خالی از لطف نیست. فرید مبصر، دانشجوی کارشناسی دانشکده مهندسی کامپیوتر و عضو گروه، می‌گوید: این مسابقه‌ها را به طور مستقیم از تلویزیون اسکاندیناوی پخش می‌کردند، لذا پس از پیروزی پی در پی ما، اخبار مربوط به گروه ایرانی به طور مرتب و مفصل در رسانه‌های جمعی منعکس شدند. به ویژه رسانه‌های فارسی زبان خارج کشور در این عرصه فعالیت خوبی کردند. دکتر میر عمادی نیز یاد آور کرد که تاکنون صدها نامه تبریک از طریق پست الکترونیکی دریافت داشته‌اند و به ویژه هموطنان مقیم کشورهای مختلف بدون استثنا احساس سرفرازی خود را از بابت این موفقیت ابراز کرده‌اند.

وی به اظهارات سرپرست تیم آمریکا اشاره می‌کند که پس از پیروزیهای دانشجویان ما، وی ضمن ارسال نامه تبریک، یادآوری کرد که ما ابتدا تواناییهای شما را باور نداشتیم. دکتر منصور جم‌زاد- سرپرست گروه- نیز اضافه می‌کند: «از اول، گروههای دیگر، نگاه تحقیرآمیزی به ما داشتند، اما وقتی در اولین رقابت، دانشگاه اشتوتگارت آلمان را با نتیجه ۲ بر یک شکست دادیم، نگاهها را متوجه خود کردیم و هنگامی که در بازی دوم، دروازه دانشگاه کالیفرنیا جنوبی آمریکا، ۱۰ بار از سوی ما باز شد، اما آنها حتی یک بار هم موفق به عبور از خط دروازه ما نشدند، همه گروه ایرانی را باور کردند. این مسابقه تماشاگر بسیار زیادی را به خود جلب کرده بود.»

حمیدرضا چیت ساز با هیجان می‌گوید: «بعد از هر بازی این احساس در بچه‌ها تقویت می‌شد، که توکل بر خدا در تمام مسیر راهگشای ماست و کاملاً حس می‌کردیم که یک نیروی بسیار فراتر از محاسبات علمی، این رو باتها را هدایت می‌کند.»

مردان عزیز!

و اینک نمونه‌هایی از بازتاب این موفقیت در میان هموطنان خارج کشور، که نشانگر پیوند

عمیق هر ایرانی با ایرانی دیگر و در نهایت با ایران، سرزمین کهن، مهد علم و دانش و عرصه مودت و همبستگی، است. گر چه پیامها کوتاه و شبیه یکدیگرند، اما هر کدام ملاحظه خاص خود را دارند:

«مردان عزیز! من واقعاً مفتخرم که شاهدیم، تیم دانشگاه صنعتی شریف در مسابقه بین‌المللی روبوکاپ بالاتر از همه رقیبان قرار گرفت. موفقیت هر ایرانی همیشه برای ما، ایرانیان مقیم آمریکا، لذت همراه دارد. دکتر سامان طاهرین»

□ □

«دکتر جم‌زاد عزیز و دانشجویان دانشگاه صنعتی شریف! سلام، ما خبرهای مهمی شنیدیم. خبر پیروزی شما را در مسابقات روبوکاپ ۹۹. من مایلم این پیروزی بزرگ را به شما تبریک بگویم. مازیار پالهنک. دانشکده علوم کامپیوتر و مهندسی دانشگاه نیوساوت ولز. سیدنی.»

□ □

و این پیام نیز زمزمه جویبارگون یک هموطن به نام «هادی نائری» است: «همه ایرانیان خارج منتظر و امیدواریم در آینده هر چه بیشتر از این نوع خبرهای جالب بشنویم. بیشترین حمایت‌های ما را برای آن چه انجام می‌دهید، خواهید داشت. دوباره خوشحال خواهیم شد که کاری برای شما و گروه شما در صورت نیاز، انجام دهم. لطفاً اجازه دهید تا گرمترین سپاسهای خود را برای پیروزی بزرگی که کسب کرده‌ایم، نثاران کنم.»

□ □

و پیامی از ابراهیم سویجری - دانشجوی دکتری دانشگاه مدیترانه شرقی از ترکیه - خطاب به این گروه موفق و فن‌آور؛ کوتاه، ساده و بی‌تکلف: «من به کارگرانی‌های شما افتخار می‌کنم. به یقین ایران اسلامی نیز به شما فرزندان ایران افتخار می‌کند و از عمل بزرگ شما، به خود می‌بالد.»

□ □

از دویی، «تقی قیومی»، هموطن دیگری مکنونات قلبی‌اش را چنین نثار کرده است: «به شما؛ دانشجویان عزیز و سخت‌کوش، به عنوان یک ایرانی، دوستدار سرزمین ایران، از افتخار و

شادایی که نصیب ما کرده‌اید، تبریک می‌گوییم. به ویژه که این پیروزی در بجنوبه برخی از مشکلات هموطنان ما، جلای ویژه می‌یابد و گوشه‌ای از خلاقیت ملت ایران را نشان می‌دهد. و این پیام حاکی از عشق و نماد همبستگی تمام عیار فرد فرد ایرانیان با یکدیگر است که در شادی هم شاد می‌شوند و در غم یکدیگر، زانوی الم در آغوش می‌گیرند: نامه‌ای کوتاه از «سیروس افشار»

«تبریکات من تقدیم به شما، به مناسبت شاهکار هیجان انگیز پیروزی گروه مهندسی کامپیوتر دانشگاه صنعتی شریف در رقابتهای بین‌المللی روبوکاپ ۹۹. گروهی که شما سازماندهی، رهبری و حمایت کرده‌اید، بار دیگر نشان داد: هنز نزد ایرانیان است و بس. لطفاً این اقدام جالب را استمرار ببخشید و برای ما همواره افتخار بیافرینید.» متأسفانه مبدأ ارسال پیام در نامه نیامده است.

ما به سهم خویش برای تک تک جوانان این مرز و بوم که همواره در سخت‌ترین وضعیت ثابت کرده‌اند، متکی به خویش، خلاق و مبتکرند و در هر موقعیتی مترصدند تا نام و شرف ایران و ایرانی را پاس دارند و جایگاه تاریخی فرهنگی و تمدنی ملت مسلمان و بزرگ ایران را در تاریخ، فرهنگ و تمدن جهان حفظ کنند، درود می‌فرستیم و به سهم خود به همه مدیران، سیاستگذاران و مسئولان کشور توصیه می‌کنیم که تمام همت خویش را مصروف پشتیبانی از نیروهای جوان و متعهد و مسلمان این کشور دارند و آزادی عمل آنها را پاس دارند و عرصه فعالیت را پیش روی آنان هر چه بیشتر مهیا سازند.

